

Arrest

**nr. 173 498 van 23 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. CAES *loco* advocaat S. SCHUEREWEGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er een aantal kanttekeningen kunnen worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van de door haar voorgewende geaardheid, en (ii) zelfs al zou er aan de door haar voorgehouden geaardheid en de hieruit voortvloeiende problemen geloof kunnen worden gehecht, zij niet aannemelijk maakt dat zij voor deze en eventuele toekomstige problemen in Albanië omwille van haar geaardheid geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door

de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Dienaangaande wordt erop gewezen dat verzoekster op geen enkel moment na de verschillende incidenten die haar door de jaren heen zouden zijn overkomen bij de politie klacht heeft ingediend.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

Waar verzoekster zeer algemeen oppert dat “uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet-correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu”, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing genomen werd door/van de hand is van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die als enige bevoegd is voor beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als “E-mail oom” aangeduide document, waaromtrent zij niet de minste toelichting verstrekt, is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat het stuk conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te ontcrachten.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 juni 2016, voert verzoekende partij aan dat er geen geloof wordt gehecht aan haar geaardheid, doch dat zij heeft uiteengezet dat zij low profile wilde blijven en daarom ook geen kennis heeft van bars en ontmoetingsplaatsen van homo's in Albanië. Verzoekende partij stelt dat zij angst had voor haar familie en haar vrienden en om die reden haar privé leven zo veel mogelijk probeerde af te schermen. Wat de bescherming in Albanië betreft wijst verzoekende partij er op dat er inderdaad veel initiatieven zijn genomen maar dat de bescherming in de praktijk wel wat anders is en zeker niet afdoende. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat de commissaris-generaal haar situatie te streng heeft beoordeeld.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 20 juni 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen tot het herhalen van en volharden in haar asielrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De uitleg van verzoekende partij dat zij low profile wilde blijven en daarom ook geen kennis heeft van bars en ontmoetingsplaatsen van homo's in Albanië en zij tevens angst had voor haar familie en haar vrienden en om die reden haar privé leven zo veel mogelijk probeerde af te schermen, neemt de Raad niet aan ter verschoning van haar gebrekkige kennis betreffende de Albanese en internationale homoscène. Zo dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

In casu heeft verzoekende partij dermate ongeloofwaardige verklaringen afgelegd over haar voorgewende geaardheid, waardoor geen geloof gehecht wordt als zou zij lesbisch zijn. Zo wordt in de bestreden beslissing op omstandige en correcte wijze het volgende gemotiveerd:

“Vooreerst kunnen er een aantal kanttekeningen gemaakt worden bij de geloofwaardigheid van de door u voorgewende geaardheid. Zo had u betreffende de Albanese en internationale homoscène nauwelijks informatie. U had enkel gehoord van Elton John, maar u kende verder geen enkele andere bekende internationale of Albanese homo of lesbienne (CGVS, p. 24). Het is tevens hoogst merkwaardig en weinig waarschijnlijk dat u noch ontmoetingsplaatsen voor homo's en lesbiennes in Tirana – waar u toch al sinds 2002 woonde –, noch gay-friendly cafés of clubs waar homo's vriendelijk onthaald worden, kende (CGVS, p. 24). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er wel degelijk verschillende van dergelijke ontmoetingsplaatsen bestaan. Het feit dat u aangaf dat u niet gezocht zou hebben naar dergelijke ontmoetingsplaatsen, komt dan ook weinig geloofwaardig over. Gevraagd naar het bestaan van Albanese organisaties die zich bezighouden met het verdedigen van de rechten van homo's en lesbiennes, had u enkel gehoord van LGBT, maar wist u hier verder niets over te vertellen en kende u geen details (CGVS, p. 21; 24). U wist niet wat 'Pink Embassy' was, hoewel dit één van de belangrijkste Albanese NGO's is die werkt rond de rechten van de LGBT gemeenschap (CGVS, p. 22). U had eveneens niet gehoord van het bestaan van het 'Festival of Diversity', hoewel dit een toonaangevend publiek LGBT evenement dat reeds sinds enkele jaren plaatsvindt in Albanië (CGVS, p. 24).

Verder is het op zijn minst merkwaardig dat u enerzijds uw privéleven zoveel mogelijk probeerde af te schermen van uw collega's en uw geaardheid geheim te houden (CGVS, p. 13, p. 20, p. 23), en anderzijds wel degelijk bewust en vrijwillig deelnam op 17 mei 2015 aan een publiek evenement ter

verdediging van de rechten van homo's en lesbiennes. Ermee geconfronteerd dat het toch in de lijn der verwachtingen lag dat u op zo'n evenement wel door een collega zou kunnen opgemerkt worden, gaf u aan daaraan niet gedacht te hebben, dat u een muts droeg en dat de rest van uw collega's aan het werk zou zijn. Dit hoewel het evenement plaatsvond op een verlofdag en er volgens u zelfs via de TV informatie over werd verspreid (CGVS, p. 22). Bovendien gaf u aan dat er een 40-tal mensen deelnamen aan de fietstocht, terwijl het Commissariaat-generaal over informatie beschikt dat het enkele honderden waren (CGVS, p. 21). Er mag van u toch wel worden verwacht dat u een dergelijk verschil qua aantal deelnemers zou opmerken."

Verzoekende partij beperkt er zich toe deze motieven te betwisten of te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

Verder stelt zij op zeer algemene wijze niet akkoord te gaan met de gedane vaststelling dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele veiligheidsproblemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine of geaardheid voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, doch brengt geen concrete elementen en/of objectieve informatie bij die informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, in een ander daglicht stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS